

О. ХЕНРИ

СЛЕД ДВАДЕСЕТ ГОДИНИ

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1977

chitanka.info

Дежурният полицаи, който обикаляше квартала си, пристъпяше внушително и тежко. Тази му походка беше естествена, а не показна, защото почти нямаше кой да го гледа. Часът беше едва десет, но студентите пориви на вятъра, който предвещаваеше дъжд, бяха обезлюдявали улиците.

По пътя си полицаят опитваше сегиз-тогиз някоя врата, въртеше палката си с редица сложни и ловки движения, хвърляше от време на време бдителен поглед по притихналата улица и с тежката си, тържествена походка извикваше идеалната представа за пазител на общественото спокойствие. В този квартал работата приключваше рано. Само тук-там светеше някоя тютюнопродавница или закусвалня, отворена цяла нощ; но повечето от вратите водеха към кантори, магазини и заведения, които отдавна бяха затворени.

Когато стигна към средата между две преки, полицаят изведнъж забави ход. Пред тъмния вход на един магазин за железария стоеше облегал някакъв човек с незапалена пура в уста. Щом полицаят се доближи до него, онзи заговори.

— Няма нищо страшно, сержант — побърза да го увери той. — Просто чакам един приятел. Определили сме си среща преди двадесет години. Сигурно ви се струва малко странно, а? Добре, ако искате, ще ви обясня, за да се убедите, че няма нищо нередно. По онова време на мястото на този магазин имаше ресторант — ресторантът на Джо Брейди.

— Той си беше тук до преди пет години — каза полицаят. — Тогава го развалиха.

Човекът пред входа запали пурата си. Кибритената клечка освети бледо лице с ъгловата челюст, остър поглед и малък, белезникав белег над дясната вежда. Карфицата на вратовръзката му беше с голям, интересно изработен диамант.

— На днешния ден преди двадесет години — продължи човекът — вечеряхме в този ресторант с Джими Уелз, най-добрия ми приятел и най-свястното момче на света. И двамата сме нюйоркчани и бяхме израсли от деца като братя. Тогава аз бях осемнайсетгодишен, а Джими двайсет. На другия ден тръгнах да си търся късмета в Далечния запад. Джими оставаше в Ню Йорк, откъдето нищо не беше в състояние да го измъкне; за него нямаше по-хубаво място на света от Ню Йорк. И тъй, тогава се уговорихме да се срещнем точно след двайсет години на

същия ден и по същото време, независимо кой до какво положение е стигнал и колко далеч се намира. Представяхме си как след двайсет години всеки от нас, където и да се намира, ще е открил призванието си и ще се е наредил в живота.

— Много интересно — каза полицаят. — Но според мен доста голям срок сте оставили до новата среща. Обаждал ли се е приятелят ви оттогава?

— Мммда, известно време си пишехме — отвърна другият. — Но след година-две си загубихме дирите. Западът е голяма работа и аз все шарех, не се задържах на едно място. Но сигурен съм, че ако е жив, Джими ще дойде на срещата — не познавам по-верен и по-сериозен човек от него. Изключено е да забрави. Аз съм изминал хиляда мили, за да го чакам тук тази вечер — и не съжалявам, стига само старият ми приятел да дойде.

Човекът извади красив джобен часовник, чиито капаци бяха инкрустирани с малки диаманти.

— Десет без три — съобщи той. — Когато се разделихме тук, пред вратата на ресторанта, беше точно десет.

— Усмихна ли ви се щастието в Далечния запад? — попита полицаят.

— И още как! Дано Джими е сполучил поне наполовина. Той беше много, добро момче, но малко загубен. Аз трябваше да се боря с най-големите хитреци, за да получа своя дял. В Ню Йорк човек влиза в някакъв коловоз. Искаш ли да получиш закалка, трябва да отидеш на запад.

Полцията завъртя палката си и направи една-две крачки.

— Аз продължавам обиколката. Дано приятелят ви дойде. Държите ли да бъде съвсем точен?

— О, не — отвърна другият. — Ще му дам поне половин час. Ако Джими е все още на този свят, до това време ще се яви. Довиждане, сержант.

— Лека нощ, сър — каза полицаят и продължи обиколката си, опитвайки вратите, край които минаваше.

Сега ръмеше ситен, студен дъжд; вятърът вече не подухваше неуверено, а биеше непрекъснато. Малцината пешеходци в квартала бързаха мрачни и мълчаливи с високо вдигнати яки и ръце в джобовете. Пред вратата на железарския магазин човекът, дошъл от

хиляда мили заради една едва ли не абсурдна среща с приятеля си от младини, пушеше пурата си и чакаше.

След двадесетина минути откъм отсрещния тротоар се зададе с бърза крачка висок човек с дълго палто с яка, вдигната до ушите. Той се насочи право към чакащия.

— Боб, ти ли си? — попита той неуверено.

— Джими Уелз, ти ли си? — възкликна човекът пред входа.

— Боже мой! — извика новодошлият и сграбчи с две ръце ръцете на другия. — Това си ти, Боб, няма никакво съмнение. Бях сигурен, че ще се намерим, стига да си жив. Дааа, дваисет години не са малко време. Стария ресторант го няма, Боб. Жалко, как ми се искаше да хапнем пак в него. Как ти понесе Западът, стари друже?

— Екстра. Получих всичко, което исках. Ти си се изменил много, Джими. Никога не допусках, че може да си толкова висок.

— Пораснах малко и след Двадесетата си година.

— Как я караш в Ню Йорк, Джими?

— Средна работа. Заемам някакъв пост в едно ведомство. Да вървим, Боб, знам едно заведение, където ще можем да седнем и да се наприказваме за старите времена.

Хванати под ръка, двамата тръгнаха по улицата. Човекът от Запада, чието самолюбие бе пораснало поради постигнатите успехи, вече разказваше историята на своята кариера. Другият, сгушен цял в палтото си, слушаше с интерес.

На ъгъла имаше ярко осветен магазин. Когато излязоха на светлото, двамата се обърнаха едновременно един към друг и се възряха в лицата си.

Човекът от Запада се спря изведнъж и пусна ръката на другия.

— Ти не си Джими Уелз — процеди той. — Дваисет години са много време, но все пак не са достатъчни, за да превърнат един човек с римски профил в някакъв чипоноско.

— Но понякога са достатъчни, за да превърнат един добър човек в лош — каза високият. — От десет минути си под арест, Силки Боб. В Чикаго са решили, че може да попаднеш на пътя ни и телеграфираха, че искат да си поговорят с теб. Ще вървиш кротко, нали? Така е по-разумно. А сега, преди да тръгнем за участъка, вземи тази бележка, която ме помолиха да ти предам. Можеш да я прочетеш тук пред витрината. Тя е от сержант Уелз.

Човекът от Запада разгъна листчето, което му подадоха. Ръката му, спокойна, когато започна да чете, позатрепери накрая. Бележката беше съвсем кратка:

„Боб, дойдох точно навреме на уреченото място. Когато драсна клечка кибрит, за да запалиш пурата си, познах в твое лице човека, когото чикагската полиция търси. Някак неудобно ми беше аз да те арестувам, затова отидох и повиках един цивилен полицаи да свърши тази работа. ДЖИМИ“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.